Р Е Ш Е Н И Е
№ 4265

гр. София, 25.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 41 състав,** в публично заседание на 29.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **3527** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на М. Г. Б. срещу решение от 19.03.14г. на администрацията на МС за отказ от предоставяне на обществена информация по заявление вх. № 03.07-301/10.03.2014г.

В жалбата са изложени конкретни оплаквания за незаконосъобразност на обжалваното решение поради противоречието му с приложимия материален закон. Твърди се, че мотивите за отказ, а именно, че исканата информация се съдържа в публичен регистър, поддържан от МС, че концесионерите са отказали достъп до информацията, съдържаща се в сключените от тях концесионни договори, и че не е описана исканата информация, а само предоставяне на документи, са неправилни. Напротив, публичната достъпност на информацията не освобождава органа от задължението да я предостави при поискването й. В Закона за концесиите липсват специални правила относно процедурата и начина на достъп до обществена информация, следователно е приложим ЗДОИ. В случая исканата информация е по-голяма по обем от публично достъпната в Националния концесионен регистър. Относно втория мотив органът не е посочил наличието на производствени или търговска тайна, за запазването на които е необходимо съгласие на съконтрахентите му, нито е обсъдил наличието или липсата на надделяващ обществен интерес от разкриването на информацията. Според жалбоподателя в случая такъв интерес се предполага съгласно §1, т.6 от ДР на ЗДОИ. Относно третия мотив, жалбоподателят уточнява, че се иска достъп до информация под формата на копия на документи, което е равносилно на искане за достъп до съдържащата се в тях информация. Иска се

прогласяване на нищожност или обезсилване на решението, или алтернативно – отмяната му, и присъждане на направените по делото разноски.
Процесуалният представител на ответника- администрацията на МС, юрк. Г. изразява становище за недопустимост, и алтернативно – за неоснователност на жалбата. Представя писмено становище от 13.05.2014г. и писмена защита.
Съдът, като взе предвид доводите и възраженията на страните и прецени доказателствата по делото, приема от фактическа страна следното:
Със заявление с вх. N 03.07-301 от 10.03.2014г., подадено от жалбоподателя, е поискано предоставяне на електронен носител копие от информация, групирана в 5 отделни пункта на заявлението, касаещи пет концесионни договори, анекси и допълнителни споразумения към тях, сключени с [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. С писмо изх. № 03.07-503 от 10.03.2014г. е изпратено писмо до [фирма], [фирма] и [фирма] с искане на основание чл. 31, ал.2 от ЗДОИ посочените дружества да дадат писмено съгласие за предоставяне на исканите документи. В становища от 17.03.2014г., посочените дружества отказват да дадат такова съгласие като посочват, че информацията в концесионните договори не е обществена по своя характер, както и че достъпът до нея е публичен чрез Н.. Освен това по ЗДОИ не може да се иска достъп до документи, а информацията съдържаща се в тях.
С обжалваното решение се отказва предоставянето на достъп до исканата информация, тъй като същата се съдържа в Н., искането не е за информация, а за документи, концесионерите изразяват изрично несъгласие за предоставянето й.
При така установените факти и след извършена проверка по реда на чл.168, ал.1 вр. с чл.146 от АПК, съдът приема за установено от правна страна следното:
Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Решението е от 19.03.2014г., а жалбата срещу него е подадена на 28.03.2014г. директно пред АССГ. Съдът не споделя доводите на ответника, че у жалбоподателя липсва правен интерес от оспорване на решението, тъй като размерът на дължимите плащания по концесионен договор се определя по силата на нормативен акт. В случая жалбоподателят претендира да получи информация, съдържаща се в концесионните договори и като гражданин на РБългария има право на достъп до нея при условията и реда на Закона за достъп до обществена информация.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 2, ал.1 от ЗДОИ обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република Б. и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В чл. 3 е предвидено, че законът се прилага за достъп до обществена информация, която се създава или съхранява от държавните органи или органите на местното самоуправление в Република Б., както и от различни от посочените публичноправни субекти, от физически и юридически лица, относно извършвана от тях дейност, финансирана със средства от консолидирания държавен бюджет и за средствата за масова информация, относно информация, свързана с прозрачността на тяхната дейност.
В случая се иска предоставяне на информация, съдържаща се в концесионни договори и споразумения към тях, които видно от цитираните в заявлението решения на МС (публично достъпни) са сключени по пълномощно от министъра на икономиката, енергетиката и туризма (министъра на промишлеността), с определения във всяко решение концесионер. Съгласно дадените му пълномощия посоченият министър

представлява МС по концесионния договор с изключение на неговото прекратяване. Следователно случаят касае информация, която не е създадена в МС, но се съхранява там съгласно чл. 96, ал.2 от Закона за концесиите. Оспореното решение е издадено от компетентен орган съгласно предоставените на подписалия го експерт правомощия със заповед № В-110 от 18.11.2013г. на министър-председателя на РБългария.

Съдът счита за немотивиран доводът на административния орган за отказ от предоставяне на обществена информация поради липса на изрично писмено съгласие на засегнатото лице. На първо място, административният орган не е посочил правното основание на цитирания отказ, а именно чл. 37, ал.1, т.2 от ЗДОИ. Тази норма предвижда ограничаване на достъпа до обществена информация при наличие на изрично писмено несъгласие за предоставяне на обществена информация, засягаща интересите на трето лице, освен в случаите на надделяващ обществен интерес. Безспорно е, че концесионните договори съдържат обществена информация, която засяга трето лице – страната по концесионния договор. От друга страна в заявлението си жалбоподателят изрично е изложил съображения за надделяващ обществен интерес, а именно: ниските концесионни такси водят до съмнение относно спазване на принципа на чл. 18, ал.6 от Конституцията относно стопанисването и управлението на държавните имоти в интерес на гражданите и обществото, а подземните богатства са държавна собственост. Тези съображения не са били обсъдени от ответния орган в оспореното решение. Не са изложени и никакви правни съображения, от които да е видно защо ответникът приема, че предоставянето на поисканата обществена информация би засегнало интереси на концесионера. Във всеки случай при наличие на основание за отказ да се предостави обществена информация или такова за ограничаване достъпа до нея, административния орган е длъжен да го конкретизира в мотивите си, като уточни текстово, коя от хипотезите на чл.37 се изпълва от приетите за установени фактически основания във връзка с процесното заявление за достъп до обществена информация. В случая в оспореното решение и отговор, не е посочено конкретното основание от множеството алтернативни такива, което е послужило като фактическо и правно основание за издаването му. Този пропуск е особено съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като нарушава императивното изискване за форма на административния акт и е основание за отмяната му, на осн. чл.146,т.2 във вр. с чл.59,ал.2, т. 4 от АПК. Този пропуск възпрепятства от една страна упражняването на съдебен контрол, а от друга е пречка за упражняване на правото на защита на адресата на акта. Освен това, дори да се приеме, че не е налице надделяващ обществен интерес, ответникът е следвало да приложи чл. 37, ал.2 от ЗДОИ, съгласно който в случаите по ал.1 се предоставя частичен достъп само до онази част от информацията, достъпът до която не е ограничен.

Съдът намира, че в случая е налице надделяващ обществен интерес, както твърди жалбоподателят. Съгласно легалната дефиниция за „надделяващ обществен интерес", съдържаща се в §1, т.6 от ДР на ЗДОИ, такъв е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3. Действително в конкретния случай не се твърди нито корупция, нито злоупотреба с власт, но съдът намира, че е налице последният елемент, а именно така ще се повиши прозрачността и отчетността на задължения субект. Исканата информация би допринесла за възможността на молителя да си състави собствено мнение за дейността на Министерски

съвет във връзка с предоставянето на концесиите за добив на подземни богатства изключителна държавна собственост.
Не може да бъде споделен и вторият довод на ответника, че исканата информация е публична и достъпна чрез интернет страницата на Н.. Ответникът не е ангажирал никакви доказателства за твърдението си, че исканата информация е достъпна в цялост на посочената в решението интернет страница, нито е предоставил информация как практически да се осъществи този достъп. Дори и да се приеме, че такъв достъп е възможен, ответникът е следвало съгласно чл. 27, ал.1 от ЗДОИ да се съобрази с предпочитаната форма за предоставяне на достъпа до обществена информация, посочена в заявлението, а именно – копие на електронен носител. Изключения от това правило са допуснати в същата разпоредба, но ответникът не се е позовал и не мотивирал приложимостта на нито едно от тях в оспореното решение.
На трето място, при издаване на оспорения отказ административният орган неправилно е приел, че когато се иска предоставяне на документ и достъп до документ, а не се претендира информация като описание на сведение или знание за някого или нещо, то информацията не се дължи и по реда на ЗДОИ не може да се иска по този начин достъп до информация, като в тази връзка е приел, че заявлението не отговаря на изискванията на чл. 25 ал. 1 т. 2 от ЗДОИ. Дори да се приеме, че това е така, то административният орган е следвало да укаже това на искателя и да му даде срок за отстраняване на тази нередовност, ако е приел, че е нередовност, а не директно да постановява отказ. Като не е направил това е допуснал съществено нарушение на административно производствените правила. Въпреки посоченото настоящият състав намира, че това, че информацията е поискана като опис на документи, а не с описание на конкретни данни, които се съдържат в тях, не обосновава наличието на нередовност в заявлението. Законът е дефинирал информацията, която следва да бъде предоставяна по реда на закона - това е всяка информация, свързана с обществения живот в страната и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти съгласно чл. 2 ал. 1 от ЗДОИ. Поисканата от жалбоподателя информация в конкретния случай отговаря на законовото определение. В закона са определени изчерпателно и изключенията, при които е допустимо, макар и обществена, информацията да не се предоставя, а именно в чл. 37 ал. 2 от ЗДОИ. Между тях не е приетото от административния орган коментирано тук основание. Дали се иска конкретният материален носител на информацията или се иска описателно самата информация е ирелевантно за дължимостта й. Материалният носител на информацията, в случая съответният документ – концесионните договори, които са описани с партиди, дати на сключване и решения въз основа на които се сключват и страни не е нещо, което се иска заради своя материален субстрат, а заради информацията, която съдържа. За всяка информация, без значение на какъв носител е материализирана, съществува задължение за предоставянето й, ако отговаря на критериите по чл. 2 ал. 1 от ЗДОИ и не попада в изключенията на закона. Дали ще се предостави копие на оригиналния материален носител или тя ще бъде описателно предоставена на заявителя е въпрос на конкретна преценка на искащия и на задължения субект, още повече, че съгласно чл. 25 ал. 1 т. 3 от ЗДОИ искащият може да посочи предпочитаната форма за предоставяне на достъп до обществената информация. В конкретния случай жалбоподателят е поискал информацията под формата на предоставяне на концесионните договори на електронен, алтернативно на

хартиен носител. Като е отказал предоставянето й административният орган е издал оспореният отказ на това основание в противоречие с разпоредбата на чл. 26 ал. 1 т. 3 и 4 от ЗДОИ, според които едни от формите за предоставяне на достъп до обществена информация е предоставянето на копие на хартиен или технически носител. Дори от тази формулировка е видно, че информацията може да се търси и се дължи като предоставянето на копие на хартиен или технически носител на документа, който я съдържа

Във връзка с гореизложеното настоящият състав счита, че оспореното в това производство решение, с което е отказано предоставяне на достъп до обществена информация, по искане за достъп до обществена информация вх. № 03.07 - 301 от 10.03.2014г. на жалбоподателя, е незаконосъобразен, поради нарушение на материално правни норми, тъй като поисканата информация е от категорията на обществената такава, като същата не попада в ограничението на чл. 37 ал. 1 т. 2 от ЗДОИ, поради наличието на надделяващ обществен интерес, както и поради допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Поради горното настоящият състав намира, че оспореният отказ следва да се отмени и делото да бъде върнато с указание да се предостави исканата информация.

Предвид изхода на спора съдът намира за основателно искането на жалбоподателя за присъждане на разноски във връзка с чл. 143 ал. 1 от АПК в размер на 10 лв. – за държавна такса и за неоснователно искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2, чл. 173 ал. 2 и чл. 174 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 19.03.2014г. на Държавен експерт в Дирекция „Правителствена информационна служба“ към Министерски съвет на РБългария (МС на РБ), с което е отказан достъп до обществена информация по заявление за достъп до обществена информация вх. № 03.07 – 301 от 10.03.2014г. на жалбоподателя М. Г. Б. от [населено място].

ИЗПРАЩА преписката на Държавен експерт в Дирекция „Правителствена информационна служба“ към МС на РБ с указание да предостави на М. Г. Б. поисканата със заявление вх. № 03.07 - 301 от 10.03.2014г. обществена информация в срок от 1 (един) месец от влизане на решението в сила.

ОСЪЖДА Министерски съвет на Република Б. да заплати на М. Г. Б. сума в размер на 10 (десет) лева, представляваща разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: